

S koncem studené války se začal regionalismus stávat populárním způsobem ke studiu mezinárodních vztahů. Nicméně, eurocentrické a deduktivní přístupy zůstávají dominantním proudem regionalistických teorií. Deduktivní metody ale imitují schopnost těchto teorií přesně vysvětlit odlišné regionální fenomény. Cílem této práce je prozkoumat validitu hlavních regionálních teorií v kontextu Jižní Ameriky, která nabízí ideální prostředí pro studii post-liberálního regionalismu. Tato diplomová práce má za cíl identifikovat hlavní nedostatky v současné debatě o regionalismu. Hlavní hypotéza je, že i navzdory tomu, že deduktivní přístupy jsou hlavní metodou ke studii regionalismu, jsou to právě induktivní teorie, které úspěšně dokážou popsat regionální dynamiku díky eliminaci extra-regionálních předpokladů a exkluzivnímu odvození hypotéz z regionálních realit. Tato hypotéza je testována na případu integrace v Jižní Americe skrze čtyři tematické okruhy postavené na předpokladech hlavních regionalistických teorií, které ověřují jejich validitu. Následná analýza trajektorií regionalismu v Jižní Americe dokazuje, že deduktivní přístup úspěšně identifikuje klíčové faktory, nicméně, chybně předpovídá následnou regionální dynamiku tím, že očekává funkcionalistickou integraci v evropském stylu. Na druhé straně induktivní přístup popisuje motivace a proudy regionální dynamiky úspěšně, protože je odvozuje čistě ze specifických regionálních vlastností bez vlivu klasických systematických teorií. Tato diplomová práce tak dokazuje, že mezinárodní vztahy by měly být zkoumány zejména induktivně a využívat deduktivní přístupy a faktory jen k zevnějšímu empirickému popisu, jelikož současný multipolární systém zdůrazňuje specifické regionální hodnoty.